

Súd: Krajský súd Bratislava  
Spisová značka: 2S/200/2021  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1021201240  
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 04. 2022  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Dzurdzík PhD.  
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1021201240.2

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Dzurdzíka, PhD. a členov senátu JUDr. Jeannette Hajdinovej a JUDr. Vlastimila Pavlikovského, v právnej veci žalobkyne: D. O., nar. XX.XX.XXXX, št. príslušnosť J., bytom Q. č. 8, W., zastúpenej: JUDr. Peter Schmidl, AK so sídlom Záhorácka 11/A, 901 01 Malacky, proti žalovanému: Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, so sídlom Krížna č. 44, 812 72 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p. PPZ-HCP-BA2-2021/008305-016 zo dňa 23.06.2021 a rozhodnutia Oddelenia cudzineckej polície PZ Bratislava č. p. PPZ-HCP-BA6-960-014/2020-TPC zo dňa 11.11.2020, jednomyseľne, takto

### rozhodol:

Krajský súd v Bratislave žalobu zamietla.

Žalovanému sa právo na náhradu trov konania nepriznáva.

### odôvodnenie:

#### I. administratívne rozhodnutia

1. Oddelenie cudzineckej polície PZ v Bratislave rozhodnutím č. p. PPZ-HCP-BA6-960-014/2020-TPC zo dňa 11.11.2020 zamietlo podľa § 48 ods. 2 písm. b) a c) zákona č. 404/2011 Z. z. žiadosť žalobkyne na povolenie trvalého pobytu na neobmedzený čas na území Slovenskej republiky. Predmetné rozhodnutie napadla žalobkyňa ako účastníčka konania odvolaním, o ktorom rozhodol žalovaný rozhodnutím č. p. PPZ-HCP-BA2-2021/008305-016 zo dňa 23.06.2021 tak, že podľa § 59 ods. 1 Správneho poriadku zmenil výrok rozhodnutia prvostupňového rozhodnutia č. p. PPZ-HCP-BA6-960-014/2020-TPC zo dňa 11.11.2020 zo znenia: „žiadosť účastníka konania podľa ustanovenia § 48 ods. 2 písm. b) a c) zákona o pobyte cudzincov zamietla“ - na znenie: „žiadosť účastníka konania podľa ustanovenia § 48 ods. 2 písm. h) zákona o pobyte cudzincov zamietla“. Zároveň žalovaný zamietol odvolanie účastníčky konania.

2. Žalovaný predmetné rozhodnutie odôvodnil najmä tým, že v rozhodnutí správneho orgánu nemohli byť uvedené konkrétne dôvody, pre ktoré správny orgán dospel k záveru o existencii dôvodného podozrenia, že účastník konania pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu, z dôvodov vyššie uvedených. Správny orgán v napadnutom rozhodnutí vychádzal z jednotlivých podkladov a právnou úvahou aplikovanými zákonnými ustanoveniami, ako aj na základe vyjadrenia splnomocneného zástupcu účastníka konania. Správny orgán v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol podklady, z ktorých vychádzal, ako aj zákonom povolenou správnu úvahou, čím boli splnené obligatórne náležitosti v zmysle ustanovenia § 47 Správneho poriadku. Pri posúdení získaných dôkazov správny orgán zastal názor, že je dôvodné zamietnuť žiadosť účastníka konania podľa § 48 ods. 2 písm. b) a c) zákona č. 404/2011 Z. z., nakoľko hlavným podkladom napadnutého rozhodnutia bola informácia utajovaného charakteru, ktorej pôvodcom je SIS. V tomto prípade bola použitá správna úvaha. Vzhľadom na skutočnosť, že získaná informácia je utajovaného charakteru, poživajúca ochranu poskytovanú zákonom o ochrane utajovaných skutočností, nie je možné uvedenú informáciu zverejniť. Správny orgán túto skutočnosť v odôvodnení napadnutého

rozhodnutia uviedol a rovnako mu vyplýva povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 Správneho poriadku.

3. Utajované informácie obsahujú spravodajské informácie, ktorých pôvodcom je spravodajská služba, t. j. SIS. Z uvedeného dôvodu nie je v kompetencii správneho orgánu ani odvolacieho orgánu zasahovať do činnosti SIS, spôsobu získania spravodajských informácií, taktiež správny ani odvolací orgán nemá dôvod spochybňovať relevantnosť a pravdivosť týchto informácií získaných SIS k účastníkovi konania. SIS získala k účastníkovi konania určité informácie, a tieto informácie sú utajovaného charakteru. Správny orgán a odvolací orgán je viazaný vyjadrením SIS a takéto vyjadrenie je pre správny orgán ako aj odvolací orgán záväzné. Správny orgán koná v zmysle zákonných ustanovení zákona č. 404/2011 Z. z., ako aj Správneho poriadku a nemôže podľa ľubovôle takéto vyjadrenie ignorovať. Správny orgán v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol podklady, z ktorých vychádzal, ako aj zákonom povolenou správnou úvahou nevybočil z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Na druhostupňové konanie v súvislosti s ustanovením § 59 Správneho poriadku sa vzťahujú ustanovenia tretej časti Správneho poriadku, a to § 18 až 52 citovaného zákona. Táto skutočnosť je odôvodnená najmä tým, že konanie na prvom a druhom stupni tvorí jeden celok. Vzhľadom na skutočnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 59 Správneho poriadku, že v odvolacom konaní sa uplatňuje tzv. apelačný princíp, môže účastník konania uvádzať nové skutočnosti a dôkazy už priamo v odvolaní. Môže tak urobiť aj neskôr, a to buď na orgáne, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal, alebo až v štádiu konania na odvolacom orgáne. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že účastník konania môže v priebehu celého odvolacieho konania uvádzať nové skutočnosti a dôkazy. Odvolací orgán na ich základe môže konanie buď doplniť, alebo zistené nedostatky odstrániť.

4. Ustanovenia § 48 ods. 2 písm. b) a c) zákona č. 404/2011 Z. z. sú ustanoveniami kogentnými, čo znamená, že správny orgán nemá možnosť správnej úvahy z dôvodu, že dôraz v ustanovení je položený na slovo zamietne. Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ policajný útvar zistí, že sú naplnené dôvody na zamietnutie žiadosti o udelenie trvalého pobytu na území Slovenskej republiky, nemá inú možnosť, ako pobyt zamietnuť. Pri posudzovaní toho, či bolo neprimerane obmedzené, resp. odňaté právo cudzinca na súkromný a rodinný život a to v kontexte s čl. 8 Dohovoru č. 209/1992 Zb. o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v zmysle protokolov nadväzujúcich na tento Dohovor a Ústavy Slovenskej republiky, zastával žalovaný názor, že v tomto prípade je zásah primeraný naliehavosti sledovaného legitímneho cieľa. Účastník konania v zmysle článku 8 ods. 1 Dohovoru, má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydli a korešpondencie, avšak správny orgán taktiež pri svojom rozhodovaní vychádza aj z článku 8 ods. 2 Dohovoru, podľa ktorého štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných. Štát zasiahol do tohto práva účastníka konania v súlade so zákonom č. 404/2011 Z. z., keď v § 48 ods. 2 písm. b), c) a h) zakotvil, že policajný útvar zamietne žiadosť o udelenie trvalého pobytu, ak je dôvodné podozrenie, že štátny príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu, verejný poriadok alebo verejné zdravie, ak štátny príslušník nespĺňa podmienky na udelenie trvalého pobytu a stanovisko podľa § 125 ods. 6 obsahuje nesúhlas s udelením trvalého pobytu.

5. Pokiaľ dôjde k stretu dvoch základných práv a slobôd, na jednej strane práva účastníka konania a na druhej strane práva štátu na zásah do tohto práva, teda k stretu záujmu súkromného so záujmom verejným, je potrebné, aby v administratívnom konaní bolo preukázané, že v prípade účastníka konania neboli splnené zákonom stanovené podmienky na udelenie trvalého pobytu na území Slovenskej republiky. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva, že je dôvodné v danom prípade uprednostniť záujem verejný pred záujmom samotného účastníka konania. Dôsledky zamietnutia žiadosti o udelenie trvalého pobytu, na základe vydanej utajovanej písomnosti SIS nie sú neprimerané, nakoľko nesúhlas s udelením trvalého pobytu podľa § 48 ods. 2 písm. b) a c) zákona č. 404/2011 Z. z. predstavuje vyšší záujem ako súkromný a rodinný život účastníka konania. V tomto prípade dochádza k stretu individuálneho záujmu účastníka konania so záujmom verejným, pričom z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva, že je dôvodné v danom prípade uprednostniť záujem verejný pred záujmom samotného účastníka konania.

6. Správny orgán pri svojom rozhodovaní vychádzal z dostatočne zisteného skutočného stavu veci a zabezpečil si dostatočné podklady pre rozhodnutie. Zo spisového materiálu a z vykonaného dokazovania je nesporné, že podklady zaobstarané správnym orgánom vedú k presvedčivosti rozhodnutia. Správny

orgán v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol podklady, z ktorých vychádzal, ako aj zákonom povolenou správnou úvahou nevybočil z medzí hľadísk ustanovených zákonom. Účastník konania bol oboznámený s podstatou toho, že SIS vydala písomnosť, v ktorej uvádza dôvodné podozrenie, že štátny príslušník tretej krajiny ohrozí bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok. Na základe žiadosti SIS vydala stanovisko, ktoré obsahuje nesúhlas s udelením trvalého pobytu na neobmedzený čas na území Slovenskej republiky pre účastníka konania. Informácie postupované policajnému útvaru sú informácie, ktoré sú získané spravodajskou činnosťou, a ako také požívajú ochranu poskytovanú zákonom č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností. V prípade uvedenia týchto informácií v odôvodnení rozhodnutia, ktoré je neutajované, by mohlo dôjsť k vyzradeniu utajovaných skutočností nepovolanej osobe. Ak by sa v odôvodnení uviedol obsah utajovanej písomnosti, mohlo by dôjsť k odkrytiu zdroja poznatkov, samotnej masy poznatkov a spôsobu ich získania, čím by sa mohlo zmariť konanie príslušných štátnych orgánov a vo všeobecnosti by mohlo dôjsť aj k zverejneniu postupov používaných na odhaľovanie konaní, ktoré môžu ohrozovať ústavné zriadenie, územnú celistvosť, zvrchovanosť a bezpečnosť Slovenskej republiky. Správny orgán ako aj odvolací orgán je viazaný vyjadrením Slovenskej informačnej služby a takéto vyjadrenie je pre nich záväzné. Správny orgán v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že z dôvodu, že ide o utajovanú písomnosť stupňa utajenia „Dôverné“, nie je táto súčasťou administratívneho spisu, ale je evidovaná v protokole utajovaných písomností úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru pod č. PPZ-HCP-OC-P-15/2018 zo dňa 27.02.2018. Z uvedeného teda vyplýva, kde je daná písomnosť uložená.

7. Po doručení rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2S/107/2019-51, ktorým Krajský súd v Bratislave rozhodnutie správneho orgánu o zamietnutí žiadosti o udelenie trvalého pobytu účastníka konania zrušil a vec vrátil správne orgánu na ďalšie konanie, nebola zo strany splnomocneného zástupcu účastníka konania doručená žiadosť o oboznámenie sa s utajovanou skutočnosťou v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia. Správny orgán zaslal dňa 25.06.2020 na SIS žiadosť o stanovisko, v ktorej SIS požiadal s poukazom na rozsudok Krajského súdu o oznámenie aspoň podstaty dôvodov týkajúcich sa ohrozenia bezpečnosti štátu, ak z dôvodov ochrany záujmov štátu nemôžu byť oznámené presné a úplné dôvody v súvislosti s utajovanou písomnosťou SIS. Na základe žiadosti bola na správny orgán doručená odpoveď zo SIS, v ktorej uviedli, že „Slovenská informačná služba vo vzťahu k žiadosti štátneho príslušníka tretej krajiny o skonkretizovanie dôvodov vyjadreného nesúhlasu s udelením dlhodobého pobytu v takej miere a rozsahu, aby s ním mohol byť účastník konania oboznámený a mohol využiť svoje práva minimálne v rozsahu dôvodov na zamietnutie žiadosti poznamenáva, že citovaný zákon explicitne neustanovuje povinnosť Slovenskej informačnej služby vzťahujúcu sa k obsahovým náležitostiam jej stanoviska poskytovaného podľa § 125 ods. 6 a vo všeobecnosti neukladá, aby súčasťou jej nesúhlasného stanoviska bolo odôvodnenie. Zákon ani neprezumuje uvádzanie konkrétnych dôvodov týkajúcich sa bezpečnostného rizika“.

8. Žalovaný dňa 04.02.2021 požiadal SIS o upresnenie stanoviska k udeleniu trvalého pobytu na neobmedzený čas pre účastníka konania v súvislosti s § 125 ods. 6 s poukazom na § 48 ods. 2 písm. h) zákona č. 404/2011 Z. z. Dňa 28.05.2021 bolo na odvolací orgán doručené vyjadrenie SIS zo dňa 14.04.2021, v ktorom je uvedené cit.: „Rešpektujúc právo účastníka konania využiť všetky jemu dostupné prostriedky dosiahnutia zamýšľaného cieľa, Slovenská informačná služba aj naďalej trvá na svojom stanovisku uvedenom v písomnosti č. SIS-65/152-D-36-1/2018-S, resp. č. SIS-69/76-V-30-1/2021-S“. Splnomocnený zástupca v podanom odvolaní a následne k výzvam na vyjadrenie sa pred vydaním rozhodnutia odvolacieho orgánu neuviedol podstatné skutočnosti, ktoré by mali akýkoľvek vplyv na zrušenie rozhodnutia správneho orgánu. Správny orgán riadne zdôvodnil a preukázal, že je dôvodné postupovať v zmysle § 48 ods. 2 písm. b) a c) zákona č. 404/2011 Z. z., čo vyplýva aj z predloženého administratívneho spisu účastníka konania. Po takomto vyhodnotení dôkazov považoval žalovaný zamietnutie žiadosti účastníka konania z dôvodov uvedených v ustanovení § 48 ods. 2 písm. b), c) a h) zákona č. 404/2011 Z. z. za dôvodné, pretože citovaný zákon je vydaný v súlade s Ústavou Slovenskej republiky a rozhodnutie správneho orgánu je protiústavné len vtedy, ak rozhodne v rozpore so zákonom. Rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o trvalý pobyt na neobmedzený čas bolo vydané v súlade s článkom 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na ktorých vykonanie nie je potrebný zákon a medzinárodné zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb, ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pre zákonom.

9. Žalovaný poukázal na názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uvedený v rozsudku č. k.: 1 Sža/39/2010 zo dňa 13.07.2010, v zmysle ktorého: „Pokiaľ správne orgány pri posudzovaní žiadosti žalobcov o obnovenie povolenia na prechodný pobyt vychádzali z informácie Úradu hraničnej a cudzineckej polície Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a v rozhodnutí uviedli iba skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky, v takomto postupe nevidel ani odvolací súd žiadne pochybenie. Nie je ani sporné, že účastník konania nebol oprávnený sa s informáciou v stupni utajenia „Tajné“ oboznámiť. Toto právo však majú súdy v rámci súdneho konania. Správny orgán neporušil žiadne ustanovenia právnych predpisov a správne vyhodnotil utajované informácie, ktorej pôvodcom je SIS, na základe ktorých zamietol žiadosť účastníka konania o udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas na území Slovenskej republiky. K tomuto záveru dospel na základe doložených podkladov a dôkazov, čiže rozhodnutie správneho orgánu o udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas na území Slovenskej republiky bolo dôvodné. K zmene výroku rozhodnutia odvolací orgán pristúpil z dôvodu, že dňa 01.05.2018 nadobudol účinnosť zákon č. 108/2018 Z. z. a dňa 01.01.2019 zákon č. 376/2018 Z. z. Správny orgán na základe predložených dokladov a zo zistených skutočností preskúmal dôkazovú situáciu a v danom prípade predmetné ustanovenie uplatnil správny orgán práve z dôvodu takej činnosti cudzinca, ktorá napĺňa skutkovú podstatu odôvodňujúcu zamietnuť žiadosť o udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas na území Slovenskej republiky podľa § 48 ods. 2 písm. h) zákona č. 404/2011 Z. z. Ustanovenie § 48 ods. 2 cit. zákona je ustanovením kogentným, čo znamená, že správny orgán nemá možnosť správnej úvahy z dôvodu, že dôraz v ustanovení je položený na slovo zamietne. Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ policajný útvar zistí, že sú naplnené dôvody na zamietnutie žiadosti o udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas na území Slovenskej republiky, nemá inú možnosť iba žiadosť o udelenie trvalého pobytu zamietnuť.

## II. žaloba a námietky

10. Žalobkyňa videla nezákonnosť rozhodnutia z nasledovných dôvodov: žalovaný ako odvolací orgán svoje rozhodnutie odôvodnil v podstate tým, že prvostupňový správny orgán správne vyhodnotil utajované skutočnosti, ktorých pôvodcom je SIS, na základe ktorých zamietol žiadosť účastníka konania o udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas na území SR. K zmene výroku rozhodnutia žalovaný pristúpil z dôvodu, že dňa 01.05.2018 nadobudol účinnosť zákon č. 108/2018 Z. z. a dňa 01.01.2019 zákon č. 376/2018 Z. z. Svoje rozhodnutie ďalej žalovaný odôvodnil tým, že na základe predložených dokladov a zo zistených skutočností preskúmal dôkazovú situáciu a v danom prípade uplatnil spomínané ustanovenie § 48 ods. 2 písm. h) zák. č. 404/2011 Z. z., z dôvodu takej činnosti cudzinca, ktorá napĺňa skutkovú podstatu odôvodňujúcu zamietnuť žiadosť žalobkyne o udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas na území SR. Z obsahu administratívneho spisu nie je zistiteľné, v čom má spočívať uvádzaná protispoločenská činnosť zo strany žalobkyne. Žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán „odignorovali“ právny záver správneho súdu vyjadrený v rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/107/2019-51 zo dňa 04.12.2019, keď vo svojich rozhodnutiach žiadnym spôsobom neuvádzali aspoň podstatu dôvodov týkajúcich sa ohrozenia bezpečnosti štátu zo strany žalobkyne, napriek tomu, že oprávnený pracovník žalovaného sa oboznámil s utajovanou skutočnosťou zaslanou zo SIS, vedenej na odbore cudzineckej polície úradu hraničnej a cudzineckej polície PPZ SR k osobe žalobkyne. Z tohto pohľadu považovala žalobkyňa rozhodnutie žalovaného za nezákonné.

11. Žalovaný ako odvolací správny orgán sa v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočne a správne nezaoberal dôvodmi uvedenými v odvolaní a nezaujal k nim právne relevantné stanovisko. Pri aplikácii ustanovenia § 48 ods. 2 písm. h) zák. č. 404/2011 Z. z. neprihliadol na prechodné ustanovenie § 131a ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, podľa ktorého sa konania začaté pred 1. májom 2013 dokončia podľa doterajších predpisov, ak je to pre osobu priaznivejšie. Teda zákona príslušných ustanovení zák. č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov. Teda, keď postupoval podľa predpisov účinných od 01.05.2018, tento postup je zrejme nie je priaznivejší pre žalobkyňu. Žalobkyňa sa preto domnievala, že rozhodnutie žalovaného je vydané v rozpore so zákonom, a podanie tejto správnej žaloby je dôvodné, nakoľko bola ukrátená na svojich právach. Tiež dôvodom na podanie tejto správnej žaloby je aktuálna rozhodovacia činnosť Ústavného súdu SR v obdobných veciach vo vzťahu k utajovaným skutočnostiam, teda v prípade, ak správny súd požiada Slovenskú informačnú službu o poskytnutie utajovanej informácie, ktorá nebola jednorazovo mi nebola sprístupnená, bude mu sprístupnená v rozsahu a spôsobom, ktorý zabezpečí realizáciu práva žalobkyne na spravodlivý proces.

## III. argumenty žalovaného

12. Žalovaný v písomnom vyjadrení k žalobe uviedol, že v danom prípade predmetné ustanovenie uplatnil správny orgán práve z dôvodu, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky, ktorý napĺňa skutkovú podstatu odôvodňujúcu zamietnuť žiadosť o udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas na území Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 48 ods. 2 písm. b) a c) zákona č. 404/2011 Z. z. Vzhľadom na skutočnosť, že získaná informácia je utajovaného charakteru, poživajúca ochranu poskytovanú zákonom o ochrane utajovaných skutočností, nie je možné uvedenú informáciu zverejniť. Správny orgán túto skutočnosť v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol. Správny orgán vyplýva povinnosť zistiť skutočný stav vecí podľa § 32 Správneho poriadku. Správny orgán túto vyplývajúcu povinnosť zistil len v rozsahu a v medziach zákona, ktoré mu dávajú oprávnenia. Utajované informácie obsahujú spravodajské informácie, ktorých pôvodcom je spravodajská služba, t. j. SIS. Z uvedeného dôvodu nie je v kompetencii správneho orgánu ani žalovaného zasahovať do činnosti SIS, spôsobu získania spravodajských informácií, taktiež správny ani žalovaný nemá dôvod spochybňovať relevantnosť a pravdivosť týchto informácií získaných SIS k žalobkyni. SIS získala k žalobkyni určité informácie, a tieto informácie sú utajovaného charakteru. Správny orgán a žalovaný sú viazaní vyjadrením SIS a takéto vyjadrenie je pre správny orgán ako aj žalovaného záväzné. Správny orgán koná podľa zákonných ustanovení zákona č. 404/2011 Z. z., ako aj Správneho poriadku, a nemôže podľa ľubovôle takéto vyjadrenie ignorovať. Správny orgán v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol podklady, z ktorých vychádzal, ako aj zákonom povolenou správnu úvahou nevybočil z medzi a hľadísk ustanovených zákonom.

13. Ustanovenie § 48 ods. 2 písm. b) a c) zákona č. 404/2011 Z. z. sú ustanoveniami kogentnými, čo znamená, že správny orgán nemá možnosť správnej úvahy z dôvodu, že dôraz v ustanovení je položený na slovo zamietne. Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ policajný útvar zistí, že sú naplnené dôvody na zamietnutie žiadosti o udelenie trvalého pobytu na území Slovenskej republiky, nemá inú možnosť, ako pobyt zamietnuť. Pri posudzovaní toho, či bolo neprimerane obmedzené, respektíve odňaté právo žalobkyne na súkromný a rodinný život, a to v kontexte s čl. 8 Dohovoru č. 209/1992 Zb. o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa protokolov nadväzujúcich na tento Dohovor a Ústavy Slovenskej republiky, zastával názor, že v tomto prípade je zásah primeraný naliehavosti sledovaného legitímneho cieľa. Žalobkyňa podľa článku 8 ods. 1 Dohovoru, má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydľia a korešpondencie, avšak správny orgán taktiež pri svojom rozhodovaní vychádza aj z článku 8 ods. 2 Dohovoru, podľa ktorého štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti a v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných. Štát zasiahol do tohto práva v súlade so zákonom č. 404/2011 Z. z., keď v § 48 ods. 2 písm. b), c) a h) zakotvil, že policajný útvar zamietne žiadosť o udelenie trvalého pobytu, ak je dôvodné podozrenie, že štátny príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu, verejný poriadok alebo verejné zdravie, ak štátny príslušník nespĺňa podmienky na udelenie trvalého pobytu a stanovisko podľa § 125 ods. 6 zákona č. 404/2011 Z. z. obsahuje nesúhlas s udelením trvalého pobytu.

14. Pokiaľ dôjde k stretu dvoch základných práv a slobôd, na jednej strane práva žalobcu a na druhej strane práva štátu na zásah do tohto práva, teda k stretu záujmu súkromného so záujmom verejným, je potrebné, aby v administratívnom konaní bolo preukázané, že v prípade žalobcu neboli splnené zákonom stanovené podmienky na udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas na území Slovenskej republiky. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva, že je dôvodné v danom prípade uprednostniť záujem verejný pred záujmom samotného žalobcu. Dôsledky zamietnutia žiadosti žalobcu o udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas na území Slovenskej republiky na základe vydaného utajovanej písomnosti SIS nie sú neprimerané, nakoľko nesúhlas s udelením trvalého pobytu podľa § 48 ods. 2 písm. b) a c) zákona č. 404/2011 Z. z. predstavuje vyšší záujem ako súkromný a rodinný život žalobkyne. V tomto prípade dochádza k stretu individuálneho záujmu žalobkyne so záujmom verejným, pričom z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva, že je dôvodné v danom prípade uprednostniť záujem verejný pred záujmom samotného žalobcu. Správny orgán pri svojom rozhodovaní vychádzal z dostatočne zisteného skutočného stavu vecí a zabezpečil si dostatočné podklady pre rozhodnutie. Z administratívneho spisu žalobcu a z vykonaného dokazovania je nesporné, že podklady zaobstarané správnym orgánom vedú k presvedčivosti rozhodnutia.

15. Správny orgán v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že z dôvodu, že ide o utajovanú písomnosť stupňa utajenia „Dôverné“, ktorá nie je súčasťou administratívneho spisu, ale je evidovaná v protokole utajovaných písomností Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru

pod č. p.: PPZ-HCP-OCP-D-15/2018 zo dňa 27.02.2018. Z uvedeného vyplýva, kde je daná písomnosť uložená. Podľa § 35 ods. 3 zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov za oprávnenú osobu sa považuje aj osoba, ktorá sa v konaní pred štátnym orgánom, na základe súhlasu vedúceho, do ktorého pôsobnosti utajovaná skutočnosť patrí, jednorazovo oboznámi s utajovanými skutočnosťami v rozsahu potrebnom na konanie, a to advokát, notár, znalec, tlmočník, súdny exekútor alebo starosta obce po podpísaní vyhlásenia o mlčanlivosti a poučení o povinnostiach pri ochrane utajovaných skutočností a možných dôsledkoch ich porušenia. Po tom, ako bol na správny orgán dňa 27.05.2020 doručený Rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn.: 2S/107/2019-51, ktorým Krajský súd v Bratislave rozhodnutie správneho orgánu o zamietnutí žiadosti o udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas na území Slovenskej republiky žalobkyni zrušil a vec vrátil správne orgánu na ďalšie konanie, nebola zo strany splnomocneného zástupcu doručená správne orgánu žiadosť o oboznámenie sa s utajovanou skutočnosťou podľa vyššie uvedeného ustanovenia.

16. Správny orgán zaslal dňa 25.06.2020 č. p.: PPZ-HCP-BA6-960- 002/2020-TPC-ALB na SIS žiadosť o stanovisko, v ktorej SIS požiadal s poukazom na rozsudok Krajského súdu v Bratislave o oznámenie aspoň podstaty dôvodov, týkajúcich sa ohrozenia bezpečnosti štátu, ak z dôvodov ochrany záujmov štátu nemôžu byť oznámené presné a úplné dôvody v súvislosti s utajovanou písomnosťou SIS. Na základe žiadosti bola na správny orgán doručená odpoveď zo SIS, že, cit.: „Slovenská informačná služba vo vzťahu k žiadosti štátneho príslušníka tretej krajiny o skonkretizovanie dôvodov vyjadreného nesúhlasu s udelením dlhodobého pobytu v takej miere a rozsahu, aby s ním mohol byť účastník konania oboznámený a mohol využiť svoje práva minimálne v rozsahu dôvodov na zamietnutie žiadosti poznamenáva, že citovaný zákon explicitne neustanovuje povinnosť Slovenskej informačnej služby vzťahujúcu sa k obsahovým náležitostiam lei stanoviska poskytovaného podľa § 125 ods. 6 a vo všeobecnosti neukladá, aby súčasťou jej nesúhlasného stanoviska bolo odôvodnenie. Zákon ani neprezumuje uvádzanie konkrétnych dôvodov týkajúcich sa bezpečnostného rizika..“ Žalovaný dňa 04.02.2021 požiadal SIS o upresnenie stanoviska k udeleniu trvalého pobytu na neobmedzený čas na území Slovenskej republiky pre žalobcu v súvislosti s § 125 ods. 6 s poukazom na § 48 ods. 2 písm. h) zákona č. 404/2011 Z. z. Dňa 28.05.2021 bolo žalovanému doručené vyjadrenie SIS zo dňa 14.04.2021, v ktorom je uvedené cit.: „Rešpektujúc právo účastníka konania využiť všetky jemu dostupné prostriedky dosiahnutia zamýšľaného cieľa, Slovenská informačná služba aj naďalej trvá na svojom stanovisku uvedenom v písomnosti č. SIS-65/152-D-36-1/2018-S, resp. č. SIS-69/76-V-30-1/2021-S.“

17. Po takomto vyhodnotení dôkazov považoval žalovaný zamietnutie žiadosti z dôvodov uvedených v ustanovení § 48 ods. 2 písm. h) zákona č. 404/2011 Z. z. za dôvodné, nakoľko citovaný zákon je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky a rozhodnutie správneho orgánu je protiústavné len vtedy, ak rozhodne v rozpore so zákonom. Rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o trvalý pobyt na neobmedzený čas na území Slovenskej republiky bolo vydané v súlade s článkom 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na ktorých vykonanie nie je potrebný zákon a medzinárodné zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb, ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pre zákonom. Správny orgán neporušil žiadne ustanovenia právnych predpisov a správne vyhodnotil utajované informácie, ktorej pôvodcom je SIS, na základe ktorých zamietol žiadosť žalobkyne o udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas na území Slovenskej republiky. K zmene výroku rozhodnutia žalovaný pristúpil z dôvodu, že dňa 01.05.2018 nadobudol účinnosť zákon č. 108/2018 Z. z. a dňa 01.01.2019 zákon č. 376/2018 Z. z. Žalovaný na základe predložených dokladov a zo zistených skutočností preskúmal dôkazovú situáciu a v danom prípade predmetné ustanovenie uplatnil z dôvodu takej činnosti žalobkyne, ktorá napíňa skutkovú podstatu odôvodňujúcu zamietnúť žiadosť o udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas na území Slovenskej republiky podľa § 48 ods. 2 písm. h) zákona č. 404/2011 Z. z.

18. Podľa ustanovenia § 48 ods. 2 písm. b) zákona č. 404/2011 Z. z. policajný útvar zamietne žiadosť o udelenie trvalého pobytu, ak je dôvodné podozrenie, že štátny príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu, verejný poriadok alebo verejné zdravie. Citované ustanovenie je ustanovením kogentným, čo znamená, že správny orgán nemá možnosť správnej úvahy z dôvodu, že dôraz v ustanovení je položený na slove „zamietne“. Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ policajný útvar zistí, že sú naplnené dôvody na zamietnutie žiadosti o udelenie trvalého pobytu, nemá inú možnosť iba takúto žiadosť zamietnuť. V prípade žalobkyne je z odôvodnenia vydaného rozhodnutia č. p.: PPZ-HCP-BA6-960- 014/2020-TPC zo dňa 11.11.2020 zrejme, na základe čoho správny orgán rozhodoval, a čo slúžilo ako podklad pre vydanie rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas na území Slovenskej republiky. Základom pre uvedené odôvodnenie je písomnosť so stupňom utajenia „Dôverné“, a táto písomnosť požíva ochranu podľa zákona č.

215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Správny orgán tak obsah tejto písomnosti v predmetnom rozhodnutí nemohol prezradiť, čo však dostatočne odôvodnil v predmetnom rozhodnutí. Žalobkyňa prostredníctvom splnomocneného zástupcu žiadala o stanovenie termínu na nahliadnutie do utajovanej zložky časti spisu. Na základe žiadosti splnomocneného zástupcu správny orgán dňa 26.10.2018 zaslal na SIS žiadosť o sprístupnenie informácie a možnosti nahliadnuť do utajovanej písomnosti. Dňa 11.12.2018 bola na správny orgán doručená odpoveď zo SIS, v ktorej uvádza, že riaditeľ SIS neudeluje súhlas na jednorazové oboznámenie sa s utajovanou skutočnosťou splnomocnenému zástupcovi, z dôvodu možného ohrozenia spravodajských záujmov, zdrojov a prostriedkov, prípadne osôb konajúcich v prospech SIS, o čom bol splnomocnený zástupca informovaný zaslaním odpovede dňa 27.12.2018.

19. V skutočnosti SIS môže, ale nemusí právnomu zástupcovi umožniť oboznámenie sa s utajovaným materiálom. Vyplýva to z ustanovenia § 35 ods. 3 zákona o ochrane utajovaných skutočností, podľa ktorého za oprávnenú osobu sa považuje aj osoba, ktorá sa v konaní pred štátnym orgánom, na základe súhlasu vedúceho, do ktorého pôsobnosti utajovaná skutočnosť patrí, jednorazovo oboznámi s utajovanými skutočnosťami v rozsahu potrebnom na konanie, a to advokát, notár, znalec, tlmočník, súdny exekútor alebo starosta obce po podpísaní vyhlásenia o mlčanlivosti a poučení o povinnostiach pri ochrane utajovaných skutočností a možných dôsledkoch ich porušenia. Poučenie vykoná ten, kto bude oprávnený rozhodnúť o prizvaní takejto osoby na konanie, o čom vyhotoví písomný záznam. Nejedná sa o právne nárokovateľný inštitút. Okrem toho zákon nijako nerieši oprávnenie žalobcu ako osoby, o ktorú konkrétne ide, oboznámiť sa aspoň s podstatou dôvodov použitých v konaní proti nemu. Ak by aj bolo umožnené splnomocnenému zástupcovi oboznámiť sa s utajovanou skutočnosťou, nijako by to neriešilo postavenie samotného žalobcu, nakoľko splnomocnený zástupca by musel podpísať vyhlásenie o mlčanlivosti.

20. Správny orgán žiadal stanovisko zo SIS podľa rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. 2S/107/2019-51, a nie na základe žiadosti štátneho príslušníka tretej krajiny (ako uviedla SIS v doručenej odpovedi). Správny orgán dňa 20.07.2020 zaslal na SIS žiadosť o upresnenie a doplnenie stanoviska, v ktorej ju podľa nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky spis, zn. PL ÚS 8/2016 zo dňa 12.12.2018, podľa rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. 2S/107/2019-51 zo dňa 04.12.2019, ako aj podľa ustanovenia § 32 ods. 3 Správneho poriadku požiadal o oznámenie aspoň podstaty dôvodov týkajúcich sa ohrozenia bezpečnosti štátu, ak už z dôvodu ochrany záujmov štátu nemôžu byť dotknutej osobe oznámené presné a úplné dôvody. Dňa 14.09.2020 správny orgán na SIS zaslal urgenciu, nakoľko neevidoval odpoveď na žiadosť o upresnenie a doplnenie stanoviska zaslanú na SIS dňa 20.07.2020. Dňa 22.09.2020 bola na správny orgán doručená odpoveď SIS, v ktorej uvádza, cit.: „Dňa 28.07.2020 bola Slovenskej informačnej službe doručená písomnosť č. PPZ-HCP-BA6-960-004/2020-TPC-ALB z 20.07.2020. v ktorej Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava - Oddelenie cudzineckej polície PZ Bratislava žiada Slovenskú informačnú službu o oznámenie aspoň podstaty dôvodov týkajúcich sa ohrozenia bezpečnosti štátu v súvislosti s písomnosťou SIS-65/152-D-36-1/2018-S zo dňa 16.02. 2018. Uvedená písomnosť je stanoviskom Slovenskej informačnej služby k žiadosti osoby D., poskytnutým na základe žiadosti o vyjadrenie číslo PPZ-HCP-BA6-165-49/2018-TPC zo dňa 02.02.2018 v súlade s ust. § 125 ods. 6 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. V súlade so všeobecne záväznou právnou úpravou v oblasti regulácie pobytu cudzincov § 125 ods. 6 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov) nie je Slovenská informačná služba vo svojom stanovisku povinná uvádzať konkrétne dôvody týkajúce sa bezpečnostného rizika, a to ani ich „podstatu“, ako požaduje ÚHCP vo svojej žiadosti. Vo vzťahu k nálezu Ústavného súdu SR (sp. zn. PL ÚS 8/2016 zo dňa 12.12.2018), ktorým ÚHCP argumentuje vo svojej žiadosti uvádzame, že predmetným nálezom bol vyslovený nesúlad § 120 ods. 2 cit, zákona č. 404/2011 Z. z. s Ústavou SR a Chartou základných práv EU. Slovenská informačná služba podotýka, že cit. nálezom Ústavného súdu SR nebolo dotknuté ust. .L 125 ods. 6 zákona č. 404/2011 Z. z., na základe ktorého poskytuje Slovenská informačná služba nesúhlasné stanovisko s udelením prechodného a trvalého pobytu na území SR. K predmetu žiadosti ÚHCP si dovoľujeme argumentovať aj zásadou legality vyjadrenou v čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorej štátne orgány (vrátane SIS) môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Na základe uvedenej právnej argumentácie zastáva Slovenská informačná služba názor, že nie je z objektívnych dôvodov možné vyhovieť predmetu žiadosti ÚHCP.“

21. Dňa 05.10.2020 bola na správny orgán doručená zo SIS odpoveď na urgenciu, v ktorej uvádza, cit.: „V súvislosti s Vašou žiadosťou o upresnenie a doplnenie stanoviska Vám oznamujeme, že naďalej trváme na svojom stanovisku uvedenom v písomnosti č. SIS-65/152-D-36-1/2018-S zo dňa

16. 02. 2018.“ Podľa ustanovenia § 3 ods. 4 zákona o ochrane utajovaných skutočností stupňom utajenia Dôverné sa označuje utajovaná skutočnosť vtedy, ak by následkom neoprávnenej manipulácie s ňou mohlo dôjsť k poškodeniu štátnych záujmov, verejných záujmov alebo právom chránených záujmov štátneho orgánu, a tým k jednoduchej ujme na záujmoch Slovenskej republiky. Je potrebné poukázať na zákon č. 46/1993 Z. z. o Slovenskej informačnej službe, kde podľa ustanovenia § 1 ods. 2 uvedeného zákona informačná služba je štátnym orgánom Slovenskej republiky, ktorý plní úlohy vo veciach ochrany ústavného zriadenia, vnútorného poriadku, bezpečnosti štátu a ochrany zahraničnopolitických a hospodárskych záujmov štátu v rozsahu vymedzenom týmto zákonom. Vo svojej činnosti sa spravuje ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ostatnými všeobecne záväznými právnymi predpismi. Informácie, na základe ktorých SIS vykonáva bezpečnostnú úvahu o existencii bezpečnostných rizík, a ktoré zakladajú bezpečnostnú nespoľahlivosť dotknutej osoby, sú získané vlastnou spravodajskou činnosťou SIS alebo v rámci medzinárodnej spravodajskej spolupráce, a ako také požívajú ochranu poskytovanú zákonom o ochrane utajovaných skutočností. V mnohých prípadoch sa tieto informácie získavajú aj utajovanými spôsobmi a prostriedkami, v dôsledku čoho predstavujú získané informácie, ako aj samotný spôsob ich získania, utajovanú skutočnosť, na manipuláciu, s ktorou sa vzťahujú osobitné právne režimy ustanovené vnútroštátnym právom. Vzhľadom na uvedené sú vyjadrenia SIS k bezpečnostnej spoľahlivosti dotknutej osoby utajovanou skutočnosťou označenou príslušným stupňom utajenia. Sprístupnením utajovaných skutočností nepovolanej osobe by mohlo dôjsť k zmareniu aktivít vykonávaných v súvislosti s dotknutou osobou a zároveň aj k odhaleniu používaných foriem, metód a prostriedkov vyšetrovania. Ak by správny orgán utajovanú skutočnosť zverejnil, došlo by zo strany správneho orgánu k porušeniu predpisov na úseku ochrany utajovaných skutočností. V podstate sa jedná o snahu zabrániť zverejňovaniu prameňov, z ktorých sa dospelo k poznatkom, podľa ktorých konkrétna osoba predstavuje nebezpečenstvo pre bezpečnosť Slovenskej republiky.

22. Ak by správny orgán uviedol obsah utajovanej písomnosti, mohlo by dôjsť aj k odkrytiu zdroja poznatkov, samotnej masy poznatkov a spôsobu ich získania, čím by sa mohlo zmariť konanie príslušných štátnych orgánov a vo všeobecnosti by mohlo dôjsť aj k zverejneniu postupov používaných na odhaľovanie konaní, ktoré môžu ohrozovať ústavné zriadenie, územnú celistvosť, zvrchovanosť a bezpečnosť Slovenskej republiky. Utajované informácie podliehajú špeciálnemu režimu utajenia podľa zákona o ochrane utajovaných skutočností. Tento zákon vymedzuje jednak utajované skutočnosti a tiež oprávnené osoby, ktoré sú určené na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami alebo ktorých oprávnenie na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami vzniklo zo zákona. Nahliadnutie do tejto časti administratívneho spisu podlieha režimu podľa zákona o ochrane utajovaných skutočností, z ktorého vyplýva, že s utajovanými skutočnosťami sa môže oboznámiť len advokát žalobcu, a to na základe súhlasu vedúceho, do ktorého pôsobnosti utajovaná skutočnosť patrí. Správny orgán koná podľa zákonných ustanovení zákona č. 404/2011 Z. z., ako aj Správneho poriadku, a vzhľadom na bezpečnosť a ochranu štátu nemôže takéto vyjadrenie SIS ignorovať. Nie je v kompetencii žalovaného a správneho orgánu zasahovať SIS do spôsobu získania informácií, taktiež žalovaný a správny orgán nemajú dôvod spochybňovať relevantnosť a pravdivosť týchto získaných informácií k žalobcovi. Zákon č. 404/2011 Z. z. regulujúci podmienky cudzincov na území Slovenskej republiky zveril právomoc SIS zaujať v rozsahu pôsobnosti, prihliadajúc najmä na bezpečnostné záujmy štátu, stanovisko k žiadosti zaslanej správnym orgánom. SIS je kompetentným orgánom na posudzovanie a vyhodnocovanie miery ohrozenia bezpečnosti štátu, je orgánom kompetentným v plnej miere zhodnotiť žiadosť správneho orgánu o vydanie stanoviska podľa ustanovenia § 125 ods. 6 zákona č. 404/2011 Z. z., pričom má oprávnenie a dostatočné prostriedky posudzovať takúto žiadosť, a v prípade, ak je dôvodné podozrenie, že žalobca ohrozí bezpečnosť štátu, je plne kompetentným orgánom na vydanie takého stanoviska. Žalobca bol prostredníctvom splnomocneného zástupcu oboznámený s podstatou vydania rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas na území Slovenskej republiky, a to, že SIS vydala písomnosť, v ktorej uvádza dôvodné podozrenie, že žalobca ohrozí bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok.

23. Podľa § 39 ods. 1 písm. a) č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov policajný útvar pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie povolenia na trvalý pobyt prihliada na verejný záujem, osobitne na bezpečnostné hľadisko, hospodárske potreby Slovenskej republiky, najmä či podnikateľská činnosť cudzinca je prínosom pre hospodárstvo Slovenskej republiky, na situáciu a vývoj na trhu práce a na verejné zdravie. Uvedené ustanovenie § 39 písm. a) zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov zodpovedá podľa súčasnej platnej právnej úpravy rozhodovania žiadosti o udelenie trvalého pobytu podľa ustanovenia § 48 ods. 1 písm. aj zákona č. 404/2011 Z. z. Podľa § 48 ods. 1 písm. a) zákona č. 404/2011 Z. z. policajný útvar pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie trvalého pobytu prihliada na verejný záujem, mieru ohrozenia bezpečnosti štátu, verejného poriadku alebo verejného zdravia zo strany štátneho príslušníka tretej

krajiny. Podľa § 39 ods. 2 písm. b) č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov policajný útvar zamietne žiadosť o udelenie povolenia na trvalý pobyt, ak cudzinec nespĺňa podmienky na udelenie povolenia na trvalý pobyt. Podľa § 39 ods. 2 písm. c) č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov policajný útvar zamietne žiadosť o udelenie povolenia na trvalý pobyt, ak je dôvodné podozrenie, že cudzinec ohrozí bezpečnosť štátu, verejný poriadok, zdravie alebo práva a slobody iných a na vymedzených územiach aj prírodu. Uvedené ustanovenie § 39 ods. 2 písm. b) a c) zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov zodpovedá podľa súčasnej platnej právnej úpravy rozhodovania žiadosti o udelenie trvalého pobytu podľa ustanovenia § 48 ods. 2 písm. b) a c) zákona č. 404/2011 Z. z. Vzhľadom na prechodné ustanovenia zákona č. 404/2011 Z. z. žalovaný konštatoval, že v prípade žalobkyne posudzovanie žiadosti podľa ustanovenia § 131a), § 131b), § 131c), § 131 d), 131f) a § 131 g) by rozhodnutie vo veci nezmenilo, nakoľko žiadosť o udelenie trvalého pobytu na území Slovenskej republiky by smerovala k zamietnutiu aj podľa vyššie uvádzaných ustanovení. V prípade, ak by správny orgán postupoval podľa zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov, ktorý bol účinný v čase podania žiadosti, túto žiadosť by správny orgán zamietol podľa ustanovenia § 39 ods. 2 písm. b) a ustanovenia § 39 ods. 2 písm. c) s poukazom na ustanovenie § 39 ods. 1 písm. a) zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov.

#### IV. pojednávanie

24. Z pripojeného administratívneho spisu súd zistil skutočnosti, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné tak, ako boli nimi opísané v ich písomných podaniach. Žalovaný v administratívnom konaní vydal v úvode odôvodnenia rozsudku opísané rozhodnutia, pričom ich odôvodnenia sú obdobné ako vyjadrenie k žalobe. K jednotlivým častiam týchto rozhodnutí a k skutočnostiam medzi účastníkmi sporným sa súd detailnejšie vyjadril nižšie v odôvodnení tohto rozsudku. Krajský súd v Bratislave ako súd vecne a miestne príslušný § 9 ods. 1 SSP nariadil pojednávanie podľa § 107 ods. 1 SSP a rozhodol vo veci dňa 20.04.2022 rozsudkom.

#### V. Relevantné právne predpisy

25. Podľa § 46 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 404/2011 Z. z., o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, Policajný útvar na žiadosť štátneho príslušníka tretej krajiny udelí trvalý pobyt na neobmedzený čas, ak nie sú dôvody na zamietnutie žiadosti podľa § 48 ods. 2 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2011/404/20190306.html>>, štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ktorý a) má najmenej štyri roky udelený trvalý pobyt podľa § 43 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2011/404/20190306.html>> alebo b) je dieťaťom mladším ako 18 rokov štátneho príslušníka tretej krajiny s trvalým pobytom na neobmedzený čas, alebo dieťaťom mladším ako 18 rokov zvereným do osobnej starostlivosti štátneho príslušníka tretej krajiny s trvalým pobytom na neobmedzený čas.

26. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) zákona č. 404/2011 Z. z., o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, Policajný útvar zamietne žiadosť o udelenie trvalého pobytu, ak je dôvodné podozrenie, že štátny príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu, verejný poriadok alebo verejné zdravie.

27. Podľa § 48 ods. 2 písm. c) zákona č. 404/2011 Z. z., policajný útvar zamietne žiadosť o udelenie trvalého pobytu, ak štátny príslušník tretej krajiny nespĺňa podmienky na udelenie trvalého pobytu.

28. Podľa § 48 ods. 2 písm. h) zákona č. 404/2011 Z. z., policajný útvar zamietne žiadosť o udelenie pobytu, stanovisko podľa § 125 ods. 6 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2011/404/20220330>> obsahuje nesúhlas s udelením trvalého pobytu.

29. Podľa § 125 ods. 6 zákona č. 404/2011 Z. z., policajný útvar si na posúdenie žiadosti o udelenie prechodného pobytu a žiadosti o udelenie trvalého pobytu štátneho príslušníka tretej krajiny staršieho ako 14 rokov vyžiada stanovisko Slovenskej informačnej služby a Vojenského spravodajstva, ktorí pri nesúhlase s udelením pobytu zašlú nesúhlasné stanovisko policajnému útvaru do pätnástich dní od doručenia žiadosti o stanovisko. Slovenská informačná služba a Vojenské spravodajstvo v stanovisku podľa predchádzajúcej vety prihládajú na záujmy štátu v rozsahu svojej pôsobnosti.

30. Podľa § 131 ods. 10 zákona č. 404/2011 Z. z., konania začaté pred účinnosťou tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov; podľa tohto zákona sa dokončia iba vtedy, ak je to pre osobu priaznivejšie.

31. Podľa § 3 ods. 1 Správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

32. Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

33. Podľa § 32 ods. 2 Správneho poriadku podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správne orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

34. Podľa § 46 Správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

35. Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

VI. Posúdenie vecí správnym súdom

36. „Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu je v medziach žalobných dôvodov posúdiť, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi.“ (NS SR spis. zn. 2Sžo/32/2014) Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. Po preskúmaní veci súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného obsahuje všetky zákonom stanovené formálne i obsahové náležitosti a že ho vydal orgán na to príslušný, pričom postupoval v medziach zákonom stanoveného postupu. Právomoc a príslušnosť súdov v správnom súdnictve je primárne daná základným zákonom štátu - Ústavou <<http://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=26&p=1015819&f=2>>, ktorá v článku 142 ods. 1 <<http://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=27&p=2109246&f=2>> ustanovuje kompetenciu súdov preskúmať zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Rovnako tak čl. 46 ods. 2 Ústavy SR <<http://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=27&p=2108584&f=3>> zakotvuje právo každého, kto tvrdí, že bol ukrátený na svojich právach rozhodnutím orgánu verejnej správy, obrátiť sa na súd s cieľom preskúmania zákonnosti takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Ústava však zároveň splnomocňuje zákon na úpravu preskúmačej kompetencie v rámci správneho súdnictva. Takýmto zákonom je Správny súdny poriadok. Je veľmi dôležité uviesť, že v správnom súdnictve sa uplatňuje dispozičná zásada, ktorá v praxi znamená, že súd preskúmava napadnuté rozhodnutie len v medziach a rozsahu určenom žalobcom. Nemôže teda preskúmať rozhodnutie nad rámec žalobcom v žalobe vymedzený. Zo žaloby musí byť zrejmé, v ktorých častiach a z akej stránky má súd napadnuté rozhodnutie skúmať; žalobca musí poukázať na konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje tvrdenie o porušení zákona a musí tiež poukázať na konkrétne ustanovenie právnych predpisov hmotného alebo procesného práva, ktoré boli rozhodnutím alebo postupom správneho orgánu porušené. Nakoľko je konanie v správnom súdnictve koncentrované, žalobca môže žalobné dôvody rozširovať len do konca lehoty na podanie žaloby, ktorá je dvojmesačná a plynie od právoplatnosti rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni. K žalobným dôvodom, ktoré boli uplatnené neskôr, súd nemôže prihliadať.

37. Z administratívneho spisu súd zistil, že žalobkyňa dňa 24.06.2011 podala na správnom orgáne žiadosť o udelenie trvalého pobytu na území Slovenskej republiky na neobmedzený čas podľa ustanovenia § 38 ods. 1 písm. a) zákona č. 48/2002 Z. z., nakoľko bola splnená podmienka udeleného trvalého pobytu v dĺžke najmenej štyri. Rozhodnutím Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava č. p.: PPZ-HCP-BA6-165-65/2018-PPC zo dňa 03.07.2018 jej bola žiadosť o udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas na území Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 48 ods. 2 písm. b) a c) zákona č. 404/2011 Z. z. zamietnutá. Žalovaný rozhodnutím p. PPZ-HCP-BA2-2019/005342-006 zo dňa 16.04.2019 rozhodnutie orgánu verejnej správy prvého stupňa potvrdil. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č.k. 2S/107/2019-51 zo dňa 04.12.2019 zrušil rozhodnutie Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Bratislava č. PPZ-HCP-BA2-2019/005342-006 zo dňa 16.04.2019 a rozhodnutie

Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru v Bratislave č. PPZ-HCP-BA6-165-65/2018-PPC zo dňa 03.07.2018 a vec vrátil orgánu verejnej správy prvého stupňa na ďalšie konanie. Oddelenie cudzineckej polície PZ v Bratislave rozhodnutím č. p. PPZ-HCP-BA6-960-014/2020-TPC zo dňa 11.11.2020 zamietlo podľa § 48 ods. 2 písm. b) a c) zákona č. 404/2011 Z. z. žiadosť žalobkyne na povolenie trvalého pobytu na neobmedzený čas na území Slovenskej republiky. Predmetné rozhodnutie napadla žalobkyňa ako účastníčka konania odvolaním, o ktorom rozhodol žalovaný rozhodnutím č. p. PPZ-HCP-BA2-2021/008305-016 zo dňa 23.06.2021 tak, že podľa § 59 ods. 1 Správneho poriadku zmenil výrok rozhodnutia prvostupňového rozhodnutia č. p. PPZ-HCP-BA6-960-014/2020-TPC zo dňa 11.11.2020 zo znenia: „žiadosť účastníka konania podľa ustanovenia § 48 ods. 2 písm. b) a c) zákona o pobyte cudzincov zamietla“ na znenie: „žiadosť účastníka konania podľa ustanovenia § 48 ods. 2 písm. h) zákona o pobyte cudzincov zamietla“. Zároveň žalovaný zamietol odvolanie účastníčky konania.

38. Správny súd sa pri posúdení tohto sporu zaoberal v prvom rade otázkou vzťahujúcou sa na aplikáciu ust. § 48 ods. 2 písm. h) zákona č. 404/2011 Z. z., ktorého aplikáciu zvolil žalovaný pri vydaní rozhodnutia o odvolaní Č. p. PPZ-HCP-BA2-2021/008305-016 zo dňa 23.06.2021, resp. či tento postup bolo možné považovať za zákonne udržateľný. Žalobkyňa namietala, že žalovaný pri aplikácii predmetného ustanovenia neprihliadol na prechodné ustanovenie § 131 a ods. 1 zákona, v zmysle ktorého sa konania začaté pred 01.05.2013 dokončia podľa doterajších predpisov, ak je to pre osobu priaznivejšie. Teda mal podľa jej názoru aplikovať zákon č. 48/2002 Z. z. Ak teda postupoval podľa predpisov účinných od 01.05.2018, tento postup nebol pre ňu priaznivejší. Uvedené správny súd korigoval v tom zmysle, že ustanovenie § 131a sa týka konaní už začatých podľa zákona č. 404/2011 Z. z. Z ustanovenia § 131 ods. 10 zákona vyplýva, že konania začaté pred účinnosťou tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov; podľa tohto zákona sa dokončia iba vtedy, ak je to pre osobu priaznivejšie. Treba uviesť, že už samotná príprava na vstup Slovenskej republiky do Európskej únie si vyžiadala výraznú a rozsiahlu zmenu v zákone č. 48/2002 Z.z. <aspi://module='ASPI'&link='48/2002%20Z.z.'&ucin-k-dni='30.12.9999'> o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších, ktorý sa formoval s cieľom vytvoriť legislatívnu základňu prispôbenú príslušnej legislatíve Európskej únie vo vzťahu k občanom tretích štátov a tiež k občanom Európskej únie a ich rodinným príslušníkom. Súčasný zákon o pobyte cudzincov vzal do úvahy aj príslušné ustanovenia Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva, Európskej dohody, Schengenskej dohody a vykonávacej dohody k Schengenskej zmluve. Novoprijatá úprava v podobe zákona č. 404/2011 Z. z. sleduje jeden zo základných cieľov a to je garantovanie dodržiavania práv a slobôd štátnych príslušníkov tretích krajín pri vstupe na územie Slovenskej republiky a počas ich pobytu na území Slovenskej republiky a súčasne zabezpečovanie ochrany záujmov spoločnosti, najmä bezpečnosť štátu, verejný poriadok a verejné zdravie. Zmenou bola aj skutočnosť, že štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ktorý má udelený prechodný pobyt na účel zlúčenia rodiny sa umožnilo podnikat' ihneď po udelení prechodného pobytu. Pri komparácii právnej hmotnoprávnej úpravy zákona č. 48/2002 Z. z. a zákona č. 404/2011 Z. z. in concreto správny súd dáva do pozornosti ust. § 39 ods. 1 písm. a) zákona č. 48/2002 Z. z., ktorý ukladal policajnému útvaru pro rozhodovaní o žiadosti o udelenie povolenia na trvalý pobyt osobitne prihliadať na bezpečnostné hľadisko (ďalej na verejný záujem, hospodárske potreby SR, najmä, či podnikateľská činnosť cudzinca je prínosom pre hospodárstvo SR, na situáciu a vývoj na trhu práce a na verejné zdravie). Z uvedeného vyplýva, že bezpečnostné hľadisko bolo pri posudzovaní žiadosti zákonom č. 48/2002 Z. z. zvýraznené a teda aplikácia zákona č. 404/2011 Z. z. vychádza pre žalobkyňu z priaznivejšieho zákonného rámca. K aplikácii ust. § 48 ods. 2 písm. h) zákona č. 404/2011 Z. z. sa správny súd vyjadri nižšie.

39. Zároveň správny súd pre prospech aplikácie zákona č. 404/2011 Z. z. upriamuje pozornosť na nález Ústavného súdu SR spis. zn. PL ÚS 8/2016 zo dňa 12.12.2018, ktorým bola vyslovená protiústavnosť ustanovenia § 120 ods. 2 písm. e) zákona a ktoré stratilo účinnosť dňa 06.03.2019. „Z výroku nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL.ÚS 8/2016-131 zo dňa 12. decembra 2018 vyplýva, že podľa čl. 125 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky dňom vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky strácajú účinnosť ustanovenia § 120 ods. 2 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Ak Národná rada Slovenskej republiky neuvedie tieto ustanovenia do súladu s čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3. čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1 a 2 a s čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie, strácajú po šiestich mesiacoch od vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky platnosť. Na tomto mieste považuje najvyšší súd za dôležité zdôrazniť, že zatiaľ čo derogačné účinky určujú, kedy prestáva byť derogovaný predpis platným, neaplikovateľnosť znamená, že všeobecné súdy nemajú aplikovať ustanovenia zákona, ktoré bolo ako protiústavné

zrušené Ústavným súdom, a to aj v prípade, že účinky takéhoto nálezu nastanú až v budúcnosti. Ústavný súd SR tiež judikoval, že aj keď síce k pozbaveniu platnosti derogovaného zákona dochádza s účinkom „ex nunc“, rozpor s ústavným poriadkom, ktorý bol dôvodom zrušenia zákona nastáva už v priebehu jeho platnosti. Účinok „ex nunc“ nevylučuje, že práve aplikácia protiústavného právneho predpisu zo strany orgánu verejnej moci mohla viesť k zásahu do základného práva alebo slobody jednotlivca. Preto nemožno v niektorých prípadoch aplikovať právnu úpravu účinnú v relevantnom období, aj keď táto bola zrušená derogačným nálezom pre neústavnosť až následne. S prihliadnutím na uvedené, možno konštatovať, že pokiaľ bol aj zákon zrušený pre rozpor s ústavným poriadkom, tak v zásade neprestáva byť vo vzťahu k právnym skutočnostiam nastaným behom jeho platnosti aplikovateľný, s výnimkou ak sa derogačný dôvod týka zásahu do ústavou garantovaných základných práv a slobôd (materiálneho jadra ústavy). Uvedené by pritom malo platiť aj vo vzťahu k výkonu práv a povinností z rozhodnutí orgánu verejnej moci vydaných na základe zrušeného právneho predpisu“ (rozsudok NS SR spis. zn. 10SŽa/3/2016 zo dňa 27.03.2019).

40. Treba ďalej uviesť, že oba orgány verejnej správy pri posudzovaní danej veci nesporne aplikovali ustanovenia § 48 ods. 2 písm. b) a c) zákona č. 404/2011 Z. z. a na tieto sa opakovane odvolávali. Uvedené jednoznačne vyplýva z oboch napadnutých rozhodnutí, teda aj z druhostupňového rozhodnutia Č.p.: PPZ-HCP-BA2-2021/008305-016 z 23.06.2021, kde žalovaný použil cit. ustanovení niekoľkokrát konštatoval. Je ale nutné uviesť, že žalovaný nepostupoval správne, keď na posudzovaný prípad aplikoval aj ust. § 48 ods. 2 písm. h) zákona, pretože tento postup nebol pre žalobkyňu priaznivejší. Napriek tejto formálnej chybe považoval správny súd rozhodnutie žalovaného za udržateľné z hľadiska zákonnosti, pretože reflektovalo komplexnosť dôvodov posudzovaného prípadu. Správny súd preto v nadväznosti na uvedené konštatuje, že rozhodnutie pri zistenom nedostatku nezrušil, aby sa zopakoval tretíkrát administratívny proces o žiadosti žalobkyne (začal v roku 2011) a odstránila formálna vada, ktorá nemôže privodiť vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka (bližšie R 122/2003). Postup žalovaného pritom vychádzal zo zákonnej úpravy ochrany utajovaných skutočností v zmysle zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností, kde sa vysporiadal s právne záväzným názorom, ktorý správny súd vyslovil v rozsudku č.k. 2S/107/2019-51 zo dňa 04.12.2019. Žalovaný reflektoval závery vyslovené v predmetnom rozsudku a dňa 25.06.2020 zaslal na SIS žiadosť o stanovisko o oznámenie aspoň podstaty dôvodov týkajúcich sa ohrozenia bezpečnosti štátu. SIS zotrvala na stanovisku, že zákon explicitne takúto povinnosť neustanovuje a ani „§ 125 ods. 6 zákona vo všeobecnosti neukladá, aby súčasťou jej nesúhlasného stanoviska bolo odôvodnenie“. Následne dňa 04.02.2021 žalovaný požiadal SIS o upresnenie stanoviska k udeleniu trvalého pobytu na neobmedzený čas pre účastníka konania v súvislosti s § 125 ods. 6 s poukazom na § 48 ods. 2 písm. h) zákona, ale SIS trvala na svojom stanovisku č. SIS-65/152-D-36-1/2018-S, č. SIS-69/76-V-30-1/2021-S. Týmto postupom podľa správneho súdu žalovaný orgán verejnej správy vyčerpal svoje zákonné možnosti. Dňom vyhlásenia nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. PL.ÚS 8/2016-131 zo dňa 12. decembra 2018 stratili účinnosť ustanovenia § 120 ods. 2 zákona č. 404/2011 Z. z. ale žiadnym spôsobom neboli dotknuté iné relevantné ustanovenia zákona (napr. § 125 ods. 6) ako aj zákona č. 215/2004 Z. z., ktorý upravuje podmienky na ochranu utajovaných skutočností, práva a povinnosti právnických osôb a fyzických osôb pri tejto ochrane, pôsobnosť Národného bezpečnostného úradu a pôsobnosť ďalších štátnych orgánov vo vzťahu k utajovaným skutočnostiam a zodpovednosť za porušenie povinností ustanovených týmto zákonom. To znamená, že napriek nálezu ÚS SR postup orgánu verejnej správy narážal na iné zákonné limity. Treba dodať, že žalovaný nie je pôvodcom utajovanej informácie a teda nerozhoduje o jej odtajnení. Utajovaná skutočnosť musí byť chránená pred nepovolanou osobou a cudzou mocou spôsobom ustanoveným v zákone o ochrane utajovaných skutočností. Charakterom tejto informácie sa žalovaný riadne zaoberal na str. 11 rozhodnutia Č.p.: PPZ-HCP-BA2-2021/008305-016 z 23.06.2021, kde preskúmateľným spôsobom zdôvodňoval nevyhnutnosť jej utajenia.

41. Za účelom zabezpečenia ochrany práv účastníka konania a preverenia postupu žalovaného - správny súd si vyžiadal od SIS utajovaný registratúrny záznam v súvislosti s dokumentom č. SIS-65/152-D-36/2018-S zo dňa 16.02.2018, ktorý bol uložený na referáte utajovaných skutočností pod spis. zn. 1SprU/2/2022 k nahliadnutiu. Po oboznámení sa so závažnými skutočnosťami nebol zistený poznatok zo strany súdu o arbitrárnom postupe orgánov verejnej správy. Pre naplnenie dôvodu na zamietnutie žiadosti podľa § 48 ods. 2 písm. b) zákona č. 404/2011 Z. z. pritom postačuje dôvodné podozrenie, že štátny príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu, resp. verejný poriadok. Už v takom prípade zákon ukladá orgánu verejnej správy obligatórne postupovať tak, že žiadosť zamietne. Uvedené sa vzťahuje aj na aplikáciu § 48 ods. 2 písm. c) zákona. Orgán verejnej správy vychádzal pri zisťovaní skutkového stavu z relevantných podkladov a tieto aj v odôvodnení uvádzal. Správnu

úvahu žalovaný použil v rámci stanovených zákonných limitov, keďže pôvodca utajovaných informácií neodtajnil. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. Orgán verejnej správy vykonal riadne dokazovanie, v zodpovedajúcom rozsahu, náležite zistili skutkový stav veci a žalovaný v napadnutom rozhodnutí prihliadol na všetko, čo vyšlo v konaní najavo. Napadnuté rozhodnutia obsahujú všetky zákonom kladené náležitosti a sú riadne odôvodnené. Žalovaný sa v rozhodnutí vyrovnal so všetkými relevantnými námietkami uvedenými v odvolaní žalobkyne, podrobne rozobral predložené dôkazy aj skutkový stav, ktorý správne právne vyhodnotil. S poukazom na vyššie uvedené dôvody dospel súd k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj prvostupňové rozhodnutie, sú vecne správne, zákonne udržateľné a preto žalobu ako nedôvodnú v súlade s § 190 SSP zamietol.

42. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa § 168 v spojení s §175 ods.1 SSP, avšak vo veci úspešnému žalovanému žiadne dôvodne vynaložené trovy konania nevznikli, žiadne si ani neuplatnil, ide o orgán štátnej správy a preto mu súd náhradu trov konania nepriznal.

43. Toto rozhodnutie senát Krajského súdu v Bratislave prijal pomerom hlasov 3 : 0 (§ 139 ods. 4 SSP).

### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku možno podať kasačnú sťažnosť v lehote jedného mesiaca od jeho doručenia na Krajský súd v Bratislave. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

V kasačnej sťažnosti sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 57 SSP) uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy bolo napadnuté rozhodnutie doručené sťažovateľovi, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (sťažnostné body) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

V konaní o kasačnej sťažnosti musí byť sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ v zmysle § 449 ods. 1 SSP zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Povinné zastúpenie advokátom v kasačnom konaní sa nevyžaduje, ak má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (písm. a/); ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c/ a d/ (písm. b/); je žalovaným Centrum právnej pomoci (písm. c/).